

Людмила Зозуля
Уманський державний
педагогічний університет
імені Павла Тичини
(м. Умань, Україна)

ВПЛИВ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ НА ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Незначний за обсягом час існування системи дистанційної освіти, що базується на використанні сучасних технічних засобів збереження та доставки інформації, масової комунікації, не сприяє створенню розвинених наукових теорій у цій галузі. У тому вигляді, в якому вони вже існують, вони більше стосуються технічної й організаційної сторін функціонування цієї системи. Суто психологічні і педагогічні аспекти системи дистанційної освіти до сьогодні залишаються найменш науково-теоретично обґрунтованими й усвідомленими. Однак вітчизняний і зарубіжний досвід практики дистанційної освіти, що вже склався, наближає нас до розуміння сутності та особливостей цієї системи, заснованої на використанні специфічних освітніх технологій, сучасних методик навчання, технічних засобів і способів передачі інформації, інформаційних та телекомунікаційних технологій, дає змогу осмислити їх на рівні теоретичної концепції [2;20].

Завдяки дистанційному навчанню у сучасної людини з'явилась можливість організації процесу освіти в найбільш зручній формі, навіть не виходячи з дому. Це є великою перевагою серед інших форм навчання, тому що не всі бажаючі мати освіту мають таку можливість, перш за все це стосується людей з різними фізичними вадами [1;8]. Також значною перевагою дистанційного навчання є те, що воно дає можливість доступу до неймовірних за об'ємом інформаційних ресурсів, не витрачуючи для цього багато часу та коштів, що є особливо актуальним для сучасної людинию. Завдяки їй перед людиною відкривається можливість доступу до безмежної за об'ємом різноманітної інформації, а крім того, зростає можливість продемонструвати

багатьом людям свої інтелектуальні та творчі здібності та досягнення, які можуть залишатися зовсім не помітними, а часом й не потрібними, в процесі традиційного навчання. Все це приводить до того, що у людини підвищується інтерес до навчання, який супроводжується зростанням мотивації досягнення успіху та має неабияке значення для розвитку різносторонньої зрілої особистості [5;10].

Міжнародна система дистанційного навчання, що розвивається, забезпечує широкий міжнародний доступ до кращих світових освітніх ресурсів; істотно збільшує можливості традиційної освіти шляхом формування освітнього інформаційного середовища, в якому студент самостійно або під керівництвом викладача може вивчати цікавий для нього матеріал; значно розширює коло людей, для яких стають доступними освітні ресурси; сприяє набуттю тими, хто навчається, навичок самостійної роботи; знижує вартість навчання внаслідок широкої доступності кращих освітніх ресурсів; підвищує рівень освітніх програм шляхом пропозиції альтернативних програм широкому загалу; дає змогу формувати унікальні освітні програми шляхом комбінування курсів, наданих освітніми закладами, у тому числі з різних країн; має велике соціальне значення, тому що дає змогу задовольнити повною мірою освітні потреби населення [3; 4].

Відмінність дистанційного навчання від традиційного зрозуміла, якщо розглянути їх з погляду форм взаємодії викладача і студента. В основу традиційної моделі навчання покладено читання лекцій, проведення семінарських, лабораторних та різних ігрових видів занять, організація самостійної роботи студентів та інші форми роботи. База навчання - книга і викладач як інтерпретатор знання [4;7]. В дистанційному навчальному процесі роль викладача суттєво змінюється . На нього покладаються такі функції, як координування пізнавального процесу, коригування курсу, що вивчається, консультування слухачів під час впорядкування індивідуального навчального плану, керування їхніми навчальними проектами тощо. Він допомагає студентам у їхньому професійному самовизначенні [2;11]. Діяльність студента

змінюється у напрямі від одержання знань до їх пошуку. Тому дистанційне навчання орієнтоване на впровадження в навчальний процес принципово відмінних моделей навчання, що передбачають проведення конференцій, самостійну роботу студентів з інформаційними полями з різних банків знань, проектні роботи, тренінги й інші види діяльності з комп'ютерними та нетрадиційними технологіями [5;5].

Традиційна очна освіта також містить багато елементів, спільних з дистанційною. Це застосування комп'ютерів і телекомунікацій, що дають змогу трансформувати традиційні види занять; введення модульної системи і гнучкого графіка вивчення дисциплін, збільшення частки самостійної навчальної й дослідної роботи студентів, інші заходи, що дозволяють модифікувати цю форму освіти [1;8].

Отже, дистанційна освіта є формою навчання, за якої переважає самостійне навчання з використанням сучасних технічних засобів трансляції інформації. Ще в одному визначенні дистанційну освіту охарактеризовано як освіту на відстані, у якій очні і синхронні заняття з викладачем зведено до мінімуму або їх взагалі немає. Це переважно самостійна освіта (самоосвіта), що включає в тій чи іншій формі зворотний зв'язок з викладачем (освітнім закладом)[1;22].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Дистанційне навчання у вищих навчальних закладах України: [Інформаційні матеріали] / МОН України. – Хмельницький: ХНУ, 2007. – 50 с.
2. Кухаренко В.М., Рибалко О.В., Сиротенко Н.Г. Дистанційне навчання: Умови застосування. Дистанційний курс: Навч. посібн. – 2-ге вид., доп. – Х., 2001.
3. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні // www.udec.ntu-kpi.kiev.ua.

4. Любчак В.О., Купенко О.В., Лаврик Т.В., Муліна Н.І., Кузіков Б.О., Возна І.В. Дистанційне навчання: досвід впровадження в українському університеті: Монографія. — Суми: Вид-во СумДУ, 2009. — 160 с.
5. Ясулайтіс В.А. Дистанційне навчання: Метод. рекомендації. — К., 2005.